

Eterična pisma.

Pismo V. - Ljubljana, v septembru 1922.

Dr. E. L.:

Človek - astralno bitje.

Eterični dvojnik, ki je bil predmet zadnjega pisma, sestoji iz eterične snovi, ki postane pod gotovimi pogoji vidna in jo je mogoče fotografirati. Kot vidna snov je predmet fizike, če ne sedaj, pa vraj v bližnji prihodnosti in spada v poglavje optike in elektrofizike. Vendar pa ima ta snov poleg fizikalnih lastnosti tudi svojstva, katerih pri drugih vrstah snovi ne opažamo, namreč svojstvo,

da je možno nayo neposredno vplivati
na misli, oziroma na zavestjo ali tu-
di na podzavestjo človeka. Kar imenu-
jemo inervacijo mišic, ki je predpogoj
vsakega življenja, je le neposredni
vpliv misli na eterško snov, katero po-
ljemo po živčnih nitih do mišice, ki se
skorči in preveroi gib. - Eterška snov
je tedaj dvočlana, stoje na meji dveh
svetov, fizičnega in metafizičnega,
je podvržena na eni strani fizičnim,
na drugi strani metafizičnim zakonom,
posreduje med fizičnim in metafizičnim
(recimo: astralnim) telesom.

Pojm astralnega telesa je evropske-
mu t. j. Kristjanskemu svetovnemu na-
zoru, ki pozna le pojem duše, popolno-
ma neravn. Okultna veda pa ve, da
je "duša" zelo kompliciran pojav člo-

veške narave, ne samo iz psihološkega stališa, marveč tudi iz neravnslovnega. „Duša“ je le skupen pojem za najrazličnejše, med seboj si nasprotujoče strani in principe človeškega organizma. Ena izmed teh tako različnih strani imenujemo astralno telo, ki je tedaj le en del, en aspekt tega, kar je duša v Krčauskem smislu.

V psihološkem smislu je astralno telo nosilec čutenja, je telo občutkov.

Fizika analizira vse fizikalne pojave kot tresljaje molekulov. Zvok s stališa akustike je gibanje in valovanje zračnih molekulov, ki udarja jo na slušni organ v ušesu; svetlo je vibriranje svetlobnega etra, ki prevaja v očeh molekularno gibanje v optičnem živcu; toplota, trdota, robatost in druge

lastnosti predmetov so le različni način
ni molekularnega gibanja, ki vzbujajo
v možganih sorazmerno gibanje.
Če je to gibanje v možganih dovolj
močno, da doseže astralno telo, se spre-
meni v občutek: mi čutimo luč (vidi-
mo), mi čutimo zvok (slišimo), čuti-
mo mehko, trdo, okroglo, robato i. t. d.
Občutek je tedaj reakcija astralnega
telesa na mehanično molekularno gi-
banje v možganih. Mi poznamo svet
in občutkov; ga poznamo v toliko, ko-
likor ga čutimo. Svet je za nas kom-
pleks različnih občutkov. Kaj pa da je
naraven tega, kaj da je svet, sam na
sebi" (Das Ding an sich) ne glede na ob-
čutke, tega not čuteča bitja ne moremo
vedeti. Za nas obstojajo samo občutki;
Kajti tudi naše telo, naše čutnice, mož-

gani i. t. d. so na nas le občutki.

Poprečni človek je to, kar čuti; da je, je kompleks občutkov, je astralno bitje. Na to astralno bitje deluje neka nepoznana sila (Das Ding an sich), ki povzroči v njem nebroj sprememb. Iz teh sprememb (t. j. občutkov) konstruira človek vse predmete v prostoru in času, jih razvrsti, da so tu in tam, da so prej in pozneje. S tega stališča je svet "Majya", je iluzija: imamo različne občutke, damo tem občutkom obliko, jih "personificiramo", "materijaliziramo" in smatramo ta svoj produkt kot istinit svet, kot edino realnost. Okultizem se zaveda tega v polni meri, a če različuje kljub temu med fizičnim in astralnim telesom, med molekularnim gibanjem in med občutkom, je preprosten.

da vre na dve strani medalje. Občutek
kot objekt je gibanje, in gibanje kot
subjekt je občutek.

Sedaj bodemo razumeli, v katerem
smislu da je, kakor smo rekli v tret-
jem pismu, fizično telo ilustrija. Samo
na sebi je eno božanstveno življenje,
ki napolnjuje vso naravo. Ni kletka,
niso verige, ni breme, ampak astral-
no telo, kot sedež občutkov in čutenja,
je vse to; astralno telo nas oklepa, nas
veže, nas tlačí k tlam, da zapada-
mo vedno v nova ilustriji svoje omeje-
nosti, majhnosti; da trpimo in kriča-
mo, jočemo in se smejemo, da ^{se} rodi-
mo in umiramo vedno v nova in v
neprestanem krogu.

Zdi se, da iz tega kroženja ni iz-
hoda. Smrt nas rešiti ne more, ker spre-

meni samo način čutenja. Ekstern-
ne religije nam ne morejo pom-
gati, ker temelje samo na občutkih.
Filozofija tudi ne, saj se le trudi do-
kazati, da ni rešitve, ker se nad svo-
je čute dvigniti ne moremo. Preostaja
nam teorofija kot okultnem in misti-
ka, ki trdi, da je življenje izven ob-
čutkov mogoče, in da se pravo življen-
je tam učenja, kjer se astralno življen-
je končuje.

Okultist ravna napram astral-
nem svetu in astralnemu telesu isto sta-
lišče, kakor ga mi ravnamo napram
fizičnemu svetu: njemu je astralno te-
lo objekt. — V okultni literaturi imamo
veliko del, člankov, študij in celo slik
o astralnem telesu. Vse te študije imajo
le relativno vrednost, v kolikor doseže-

je svoj namen: vzbuditi v čitatelju raz-
nimanje za notranje življenje, druge
vrednosti nimajo; saj se astralni svet
in astralno telo opisati ne da, in če se
ga opisuje, je ta opis, je ta slika le
nekak simbol, diagram astralnega
telesa.

(Dalje prihoduje.)

A. Zajc:

Suč in Himavata.

1. Pred pogodo.

V tistem času je adept Mahanara
zapustil samotarsko koč v Himava-
tu, da s svojimi mlajšimi potuje v
Benares. Med potjo v niravo so došli do
male pogode. Mlajši so vstopili v
svetišče, da molijo k Bogu, dočim je

mašter, motreč veličastno prirodo, ostal
na planem. Ko so se mlajši vrnili, je
rekel:

"Bratje, čujte, kaj poveco!... Svoje-
časno sta živela dva soreda. Prvi
je obiskoval svetišča in drugi gore.
Ko je prvi izvrševal svoje verske dolž-
nosti pred kipom Buddha Gautame,
je drugi premišljeval skrivnostno čit-
je prirode ter je v duhu počul njen
slavopev o vsemočnosti božji. "Bli-
zo je Brâhmi!" so ljudje govorili o
prvem, dočim so drugega, ljubitelja
prirode, prištevali med očitne greš-
nike.

Tako ljudje, jaz pa vam rečem:
Satyâra nâsti paro dharma! Otr-
ci naj se. Klanjajo kipu, dorečence
pa mora iskati živega Boga. In tisti,

Ni premissije prirodo in njeno bitje,
ga tudi najde.

Bratje! Povem vam, da je prvi
otrok, a drugi dorasčeneec; da je
prvi prišel, ko je drugi še davnobil;
a ko pride prvi na mesto drugega,
bo ta še adept."

"Satyân nâsti paro dharma!" so
vskliknili učenci in molče korakali
dalje na svojih mojstrov.

Med potjo je Mahanara svojim
mlajšim priporočal, da naj ne tolma-
čijo napačno njegovih besed. Molitev
je simpatična ver med človekom in
božanskim bitjem, na katero je upra-
vljena, ni pa verana na gotove
obrede, besede in kraje. Simpatič-
na ver, upravljena narogor, vodi
tudi narodol ter donaja pomre pravica.

Molitev je vsaka blaga misel.
Kje se je blaga misel porodila, ni
pomembno. V prirodi živi Bog, zato
modri vé, da je na planem v sredi
božanstva.

*) Ni vere nad resnico! - Geslo ma-
haradžee in Benaresa in teozofske dru-
be v Adyarju pri Madrasu v Indiji.

2. Univerzalno Kolo.

Naslednjega dneva so došli v Palivihâro.
Bil je Gospodov dan, zato je bilo na dvo-
rišču vihâre (samostana) zbranega ve-
lo mnogo ljudstva. Poleg domačih goriča-
nov, se je tam nahajalo tudi več domislja-
vih brâhmanov in nekaj ponosnih Angli-
čev. Mahanara je ljudstvo poučeval, ter
je med drugim rekel:

Velika napaka je, da nekateri pre-

strajo ljudi nižjih slojev in tiste, ki padajo
v demoralizacijo. Glebe, ki to počenjuje, se
nahajajo, kljub boljšim fraram o člove-
koljubju na zelo nizki stopinji prosvete.
Vedeti bi vendar morali da ono harmonič-
no kolo, na katerem se nahajata boga-
tin in siromak, propalica in marije-
nec. To kolo se vrti in prinaja k vrhu
svoje črte, da jih potem pušča na po-
vrhi ali pa strmoglavlja ropet nazaj
v mravno globo. To vstajanje in paden-
je se ponavlja vedno: vstaj pride na
vrhu, če ne prej, pa v naj v devetem
prejetrodu.

Ali danes uviš gospodsko kraljico,
kaj ni možno, da boš jutri propalil
pred razgodami? Ali prekineš moralno
padlega naravnost, kaj ne prekineš s
tem samega rebo, ki si bil včeraj ravno

takšen? ... Da, da, bratje in sestre, vsako
preziranje in zaničevanje nekoga
je preziranje in zaničevanje samega
sebe. Z mirom na to opustimo vse ta-
ke slabe razvade ter raje primorjaj-
mo zakopano ali blatno sukajo siro-
maka, da v slučaju sile ne omagamo
pod njo. Redki so namreč tisti - za
nas sedaj še nedosežni duševni velikani,
ki se otegujejo vplivu Kolesa.

Pat tam asi!

(Vedanta.)

Neka hindostanska kraljica je svo-
jim otrokom vedno ponavljala besede:
„Pat tam asi! Si si to!“ S tem je ho-
tela povedati, da je otrok večni duh,
brezskrajni duh, osvobojen vseh napak,
topljenja in greha. Kedar je polagala

otroka v zibelj, je zela: "Ti si to! Ti si
duh božji!"

Otrok je dorastel in je vprašal, kaj
pomenijo te besede. Mati je odgovorila:
"Sam si uči pojasnila." Pravedni uteci
mladih let so listili razum otroku v
toliki meri, da je porneje postal gla-
sovit modrijan.

Pro domo. Najskrenejše se zahvalju-
jemo vsem tistim spoštovanim interesen-
tom in intereseutinjam, ki so nas počas-
tili(e) s prostovoljnimi prispevki za
vreditev naše pisne. Vsek, tudi
najmanjši anekd sprejmemo z radostjo
in hvaležnostjo. Na željo ga tudi radi
potrdimo s polotnico.

Uredja, Pripravljeni odloži J. J. Volčič
Kajništvo: Rimsko c. 18/2.
- 58 -